

9 Ιουνίου 2020

Γέροντας Ιωσήφ: Το νόημα του Σταυρού σαν περιεκτική φιλοπονία ερμηνεύεται στην ακρίβεια της τηρήσεως πασών των εντολών!

[/ Γενικά Θέματα](#)

Γέροντας Ιωσήφ Βατοπαιδινός (1921-2009).

Συνέχεια από εδώ: <http://www.diakonima.gr/?p=498028>

Όπως προανφέραμεν ανωτέρω, το επίκεντρον του μυστηρίου του Σταυρού, που κάθε πιστός προσκαλείται αλλά και φιλοδοξεί να σηκώνη ακολουθώντας τον Ιησού, σ' αυτά τα φαινόμενα σύντομα διαφαίνεται: πραότης και ταπείνωσις στην συμπεριφορά, αγάπη και αυτοθυσία στις σχέσεις του, και έτσι ο άνθρωπος ευρίσκεται αναπληρώνων τον νόμον του Χριστού.

Η κατ' αυτόν τον τρόπον μίμησις των πιστών εις το πάθος του Κυρίου μας είναι το ουσιωδέστερον επίτευγμα της ολοκληρωτικής κοινωνίας των όχι μόνον στο πάθος, αλλά και την ανάστασιν και την δόξα της αναλήψεως του Σωτήρος ημών, όπου εκ δεξιών του Πατρός εκδέχεται κατά το ευαγγέλιον του πάντας τους ιδίους, «ίνα ώσιν όπου αυτός έστιν και θεωρώσι την ιδικήν του δόξαν».

Ο Άγιος Συμεών ο νέος Θεολόγος αναφέρει κάτι ανάλογον εις μίαν των κατηχήσεών του, το εξής· «οι μη τα πάθη του Χριστού διά μετανοίας και υπακοής μιμησάμενοι και του θανάτου Αυτού μέτοχοι γεγονότες, ούτε της πνευματικής Αυτού αναστάσεως συμμετοχοι γενήσονται, ούτε Πνεύμα λάβωσιν Άγιον».

Η άρσις άρα του Σταυρού ως καθήκον πάντων των πιστών, κατά τον Παύλον, «ει

συναπεθάνωμεν, άρα και συζήσομεν, ει αρνησόμεθα κακείνος αρνήσεται ημάς», καθίσταται το κύριον μέλημα και παρουσιάζει την χριστιανικήν ζωήν ομολογιακήν επιταγήν και όχι συμβιβαστικόν σύστημα.

Το νόημα του Σταυρού σαν περιεκτική φιλοπονία ερμηνεύεται στην ακρίβεια της τηρήσεως πασών των εντολών, των οποίων έστω και της ελαχίστης η παράβασις θα έχη ως αποτέλεσμα να «κληθή ελάχιστος» ο πταίστης.

Την ακρίβειαν της ομολογίας των οι αείποτε Μάρτυρες της Εκκλησίας μας εξεπλήρωναν με πάσαν λεπτομέρειαν.

Χαρακτηριστική όμως αποδεικνύεται η των επί τουρκοκρατίας Νεομαρτύρων. Πολλοί εξ αυτών των μακαρίων, αρπαζόμενοι από τας τυραννικάς ορδάς των κρατούντων στα διάφορα παιδομαζώματα, υπέκειντο εις ακούσιον διά βίας εξισλαμισμόν εις βρεφικήν ηλικίαν και ουδέποτε είχαν συνείδησιν ότι παρέβησαν την ιδικήν των πίστιν διά το άωρον της ηλικίας.

Εις όσους δε γινόταν τούτο γνωστόν μετά την ενηλικίωσίν των μετεμελούντο και επέστρεφαν διά μετανοίας στην χριστιανικήν των πίστιν και πλείστοι κατέφευγον στον μοναχισμόν.

Το κέντρον όμως της ομολογιακής συνειδήσεως δεν κατεσιγάτο και μετά την σκληράν αυτήν μετάνοιαν, ώστε πολλούς βρίσκομεν να παραδίδωνται εκουσίως στους τυράννους και να ελέγχουν με παρρησίαν την εις βάρος των γενομένην αδικίαν και με σκληράς βασάνους και ποικίλα μαρτύρια να ξεπλένουν την πρώτην, έστω και ακούσιον, άρνησιν.

Η εις το μαρτύριον οδός και, γενικά, η ομολογιακή θέσις της χριστιανικής πίστεως δεν διεφαίνετο μόνον εις ημέρας διωγμών εις τας θερμάς και ζεούσας καρδίας των πιστών, αλλά και μετά τον σιγασμόν της πολεμικής λαίλαπος των διαφόρων διωγμών.

Επινοούσαν τρόπους και μέσα εκουσίου σταυρώσεως υποβαλλόμενοι εις διαφόρους ασκήσεις στερήσεων και αγώνων, που αν και φαινόταν ότι ηγωνίζοντο κατά της περιεκτικής κακίας και υπέρ της αποκτήσεως των αρετών, το βάθος του σκοπού των ήτο ο φιλόθεος ζήλος των υπέρ της αγάπης του προαγαπήσαντος ημάς Χριστού.

Συνεχίζεται...

Απόσπασμα από το κεφάλαιο «Μίμηση του Χριστού ή 'περί του κατ' ίχνος Αυτώ ακολουθείν'», του βιβλίου του Γέροντα Ιωσήφ Βατοπαιδινού, «Λόγοι παρακλήσεως», έκδοση Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου.